

[Arbejdsministeren.]

fagbevægelsen af arbejdsformidlingen, og i alt fald det kommunistiske forslag kunne forstås, som om man ønskede at afskaffe de offentlige arbejdsformidlingskontorer totalt, mens SF-forslagets bemærkninger lader dem beholde en slags rådgiverrolle, hvis indhold måske ikke er helt klart.

Under alle omstændigheder ville en afskaffelse af den offentlige arbejdsformidling efterlade et så væsentligt hul i den offentlige betjening af arbejdsmarkedet, at jeg vægrer mig ved at tro, at det skulle være meningen med nogen af forslagene. Jeg har derfor valgt den venligst mulige fortolkning af forslagene, der går ud på, at forslagsstillerne alene tilsigter at tilbageføre formidlingen og kontrollen med de arbejdsløshedsforsikrede medlemmer til arbejdsløhedskasserne, således som det var tilfældet før den 1. april 1969, mens de offentlige arbejdsformidlingskontorers virksomhed i øvrigt lades uantastet.

Det system, man kørte med før 1. april 1969, hvor både den offentlige arbejdsformidling og samtlige anerkendte arbejdsløhedskasser og deres afdelinger kunne foretage arbejdsanvisning og ledighedskontrol, det sidste dog kun for deres egne medlemmer, var temmelig usmidigt. Udøvelsen af formidlingen gennem så mange adskilte kasser gjorde det vanskeligt at anvise arbejdskraft hen over faglige grænser eller ud over ganske snævre geografiske områder. Det bør her bemærkes, at der, indtil ændringen blev gennemført, fandtes omkring 4.000 faste afdelinger, der hver for sig kunne foretage arbejdsanvisning.

Systemet var således upraktisk og alt andet end effektivt. Det, man tilsigtede ved omlægningen, var et landsomfattende, neutralt system, som kunne skaffe de arbejdssøgende kontakt til alle i landet værende muligheder for beskæftigelse. Samtidig skulle dette system kunne få et samlet kendskab til landets arbejdspladser og deres behov for arbejdskraft og dermed betjene begge parter bedst muligt.

Et særligt træk i omlægningen af formidlingssystemet ved loven af 1968 var indførelsen af arbejdsmarkedsnævn for de lokale og regionale områder. I disse arbejdsmarkedsnævn er både lønmodtagerorganisationer og arbejdsgiverforeninger repræsenteret,

og i landsarbejdsnævnet som rådgivende instans for arbejdsdirektoratet er der repræsentanter for arbejdsmarkedets parter på landsplan. Derved skulle der være skabt en sikring for, at arbejdsformidlingssystemet faktisk fungerer både i lønmodtagernes og i arbejdsgivernes interesse.

Så kunne man naturligvis rejse det spørgsmål: hvorledes er det så gået i de forløbne år?

Der har naturligvis under den omlægning og udbygning af den offentlige arbejdsformidling, som er foretaget, været nogle begyndervanskeligheder, og der har også været nogle klager. Jeg synes nu ikke, at tallet har været stort i forhold til de mange mennesker, formidlingen kommer i kontakt med. Men det har unægtelig ikke skortet på publicity omkring disse klager — i visse tilfælde formodentlig mere, end sagerne kunne bære.

Det kan jo ikke undgås, ligegyldigt hvordan systemet er bygget op, at enkeltpersoner i en vanskelig, ofte ulykkelig situation som f. eks. arbejdsløshed i visse tilfælde kan føle sig skuffet eller dårligt behandlet. Men når der i det kommunistiske forslag tales om, at arbejdsformidlingen i stigende grad kynisk og brutalt har kostet arbejdskraften rundt i landet, så tror jeg nok, man er ude i de voldsomme overdrivelser. Jeg ved, at den praksis, der følges, når det drejer sig om at anvise arbejde langt væk fra bopælen, efter arbejdsdirektoratets retningslinjer tager de størst mulige hensyn til personlige forhold.

De kommunistiske forslagsstillere omtaler den offentlige arbejdsformidling som en kostbar bureaukratisk institution. Hvad der er ment med ordet bureaukratisk er ikke nærmere uddybet. Med hensyn til det kostbare, nævnes det, at der på finansloven er opført et beløb på 66,1 mill. kr. til driften af de offentlige arbejdsformidlingskontorer. Dertil kunne jeg for så vidt godt føje, at de offentlige arbejdsanvisningskontorers udgifter yderligere andrager ca. 22 mill. kr., som afholdes af amtskommunerne, således at det reelle beløb i alt er 88 mill. kr., og det er selvfølgelig et ganske anseligt beløb.

Må jeg i denne forbindelse yderligere bemærke, at arbejdsformidlingen har adskillige funktioner ud over det at formidle arbejdskraft og for arbejdsløshedsforsikrede at kontrollere deres ledighed. Blandt de mange